

Evangelí de la solemnitat de sant Jaume, apòstol: confiar en Déu

Evangelí i comentari de la solemnitat de sant Jaume, apòstol: «“¿Podeu beure la copa que jo he de beure?” Ells li responen: “Sí que podem”» Els germans Jaume i Joan estaven convençuts que Jesús sempre tindria cura d'ells, inclús amb ajuts extraordinaris quan fos necessari. Confiaven en l'ajuda divina per assolir la santedat i dur a terme la tasca evangelitzadora malgrat les limitacions internes i externes.

Evangelí (Mt 20, 20-28)

Llavors la mare dels fills de Zebedeu va anar amb els seus fills a trobar Jesús i es prosternà per fer-li una petició. Jesús li preguntà:

—Què vols?

Ella li respongué:

—Mana que aquests dos fills meus seguin en el teu Regne l'un a la teva dreta i l'altre a la teva esquerra.

Jesús contestà:

—No sabeu què demaneu. ¿Podeu beure la copa que jo he de beure?

Els li responen:

—Sí que podem.

Jesús els diu:

—Prou que beureu la meva copa, però seure a la meva dreta o a la

meva esquerra, no soc jo qui ho ha de concedir: hi seuran aquells per a qui el meu Pare ho ha preparat.

Quan els altres deu ho sentiren, es van indignar contra els dos germans. Jesús els cridà i els digué:

—Ja sabeu que els governants de les nacions les dominen com si en fossin amos i que els grans personatges les mantenen sota el seu poder. Però entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, que es faci el vostre esclau; com el Fill de l'home, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida en rescat per tothom.

Comentari

El sant Jaume que celebrem avui –el Major, fill de Zebedeu i Maria Salomé– és un dels apòstols als quals Jesús va manifestar més confiança, juntament amb el seu germà Joan (futur evangelista) i Simó Pere, que esdevindria el primer Papa. Tots tres van ser els únics testimonis de la Transfiguració (*Mt* 17, 1-9), de la resurrecció de la filla del cap de la sinagoga Jaire (*Lc* 8, 51) i de la seva agonia a l'hort de Getsemaní (*Mc* 14, 33).

El fragment de l'Evangelí comença amb la mare de Jaume i Joan demanant al Senyor l'honor més gran possible per als fills: ser al costat del Messies quan instaurés el Regne. Sembla evident que la mare imaginava un reialme purament humà: ostentar el màxim poder sobre el poble. D'aquesta actuació mancada de visió sobrenatural, però, potser podem aprendre a adreçar-nos a Déu amb humilitat (“es

prosternà”) i confiança: exposar-li amb senzillesa els desigs, preocupacions i inquietuds que en cada moment tinguem al cor i al cap. Si fem la petició com la fa un bon fill, Déu mateix redreçarà la intenció si és poc recta o està un xic desviada.

Potser la mare s’havia limitat a complir un encàrrec dels fills. És una interpretació que té sentit en comprovar que Jesús s’adreça a ells en la resposta. Comença dient-los que no saben el que demanen. Situar-nos en la realitat és un dels fruits del diàleg personal amb Déu; això requereix assossec per escoltar la possible resposta i humilitat per acceptar-ne el contingut.

A continuació Jesús els demana si se senten capaços de beure la copa que ell ha de beure. El lector d’avui sap que aquesta copa és la passió i mort; és dubtós que Jaume i Joan tinguessin consciència que el Senyor

es referia al martiri. La resposta unànime dels germans resulta emocionant: “Sí que podem”.

Hom pot pensar que la frase era una inconsciència juvenívola més, fins i tot una manifestació de supèrbia.

També es pot pensar, però, que era una contesta basada en el convenciment que, quan arribessin dificultats externes, tindrien l’ajuda divina convenient per afrontar-les. Ho sabien perquè havien vist Jesús operar nombroses meravelles, sobre les ànimes i sobre les forces de la natura. Confiaven que sempre tindria cura d’ells, inclús amb ajuts extraordinaris quan fos necessari.

El “sí que podem” dels dos apòstols inclou la confiança en l’ajuda divina per assolir la santedat i dur a terme la tasca evangelitzadora malgrat les limitacions internes. Per exemple: hàbits negatius, inclinació al mal, poca força de voluntat, ocasionals

dubtes de fe, etc. Explicava sant Pau als deixebles de Corint que tres vegades s'havia queixat al Senyor d'una feblesa personal que el turmentava. La resposta que va rebre va ser: «En tens prou amb la meva gràcia. En la feblesa es manifesta plenament el meu poder» (2 Co 12, 9).

Sant Josepmaria, comentant en una homilia aquest “sí que podem”, preguntava: “Vosaltres i jo, ¿estem seriosament disposats a complir, en tot, la voluntat del nostre Pare Déu? ¿Hem donat al Senyor el nostre cor sencer, o bé continuem aferrats a nosaltres mateixos, als nostres interessos, a la nostra comoditat, al nostre amor propi? ¿Hi ha res que no respon a la nostra condició de cristians i que fa que no vulguem purificar-nos? Avui se'ns presenta l'ocasió de rectificar” [1]

Pel que fa al reialme i a l'exercici del poder, Jesús fa palès que ell, essent la Segona Persona de la Trinitat encarnada, “no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida en rescat per tothom”. L'esperit de servei és essencial en el missatge cristià.

És una creença popular molt estesa entre el poble cristià que Jaume va predicar l'Evangeli a la península Ibèrica. Desanimat per la manca d'èxit, se'l va aparèixer la Verge Maria, que aleshores vivia amb el seu germà Joan a Jerusalem. La Mare de Déu el va donar consol i estímul, precisament a l'actual Basílica del Pilar, a Saragossa, centre destacat de culte marià.

Sant Jaume va morir decapitat per ordre del rei Herodes al voltant dels anys 42-44 (Ac 12, 1-2). Una altra tradició assenyala que els seus deixebles van recollir les despulles i

les van dur a Santiago de Compostel·la, que a l'Edat Mitjana va esdevenir un centre d'atracció espiritual per a fidels de tot el continent europeu.

[1] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 15.

Fotografia de Jorge Luis Ojeda Flota en Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/gospel/evangelis-de-la-solemnitat-de-sant-jaume-apostol-confiar-en-deu/> (15/03/2026)